Р Е Ш Е Н И Е
№ 42092

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 16 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8026** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на В. К. В. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 1, подадена чрез адв. И. Ю., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № GPAM - 11206 от 15.06.2026 г. и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП № GPAM - 11207 от 15.06.2026 г., издадени от С. К. К., на длъжност младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с които на В. К. В. са наложени принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и прекратяване регистрацията на ППС на собственик, който управлява МПС и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за

употреба на наркотични вещества или техни аналози за срок от 6 месеца. В жалбата се твърди, че оспорените заповеди са нищожни, тъй като същите са издадени от некомпетентен орган и при пълна липса на правно и фактическо основание. Респективно жалбоподателят излага доводи, че процесните заповеди са неправилни, незаконосъобразни, издадени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Излага подробни доводи за липса на мотиви в оспорените заповеди. Сочи, че възприетата в заповедите фактическа обстановка не отговаря на действителната такава, както и, че в конкретния случай не са налице основания за издаване на заповеди за прилагане на ПАМ. Излагат се съображения за липса на мотиви относно определения със заповедите срок. Твърди се противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Сочи се противоречие с чл. 3, ал. 4 във връзка с чл. 3, ал. 3, т. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, тъй като предоставеният на водача талон за изследване е с определен срок, в който е било обективно невъзможно да се стигне до болничното заведение (ВМА), тъй като проверката от пътна полиция в конкретния случай е извършена извън населено място между [населено място] и [населено място]. На практика жалбоподателят е бил поставен пред абсолютна физическа невъзможност да стигне до болницата в предоставения му срок от 40 минути. Иска се отмяна на оспорените заповеди и присъждане на сторените в производството разноски.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, лично и с адв. М., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Сочи, че наредбата е нарушена, което е абсолютно процесуално нарушение и е основание за отмяна на акта. Претендира присъждане на разноски съгласно списък, който представя.

Ответникът - Младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание и в депозирани по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорените заповеди са издадени от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същите са законосъобразни, обективирани в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че безспорно в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за прилагане на двете ПАМ съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ и разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, релевира се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В хода на съдебното производство са събрани писмени и гласни доказателства.

Свидетелят И. Г. С. заявява, че познава жалбоподателя В. К. В. повече от 4 години. Твърди, че В. К. В. му се е обадил към 19:30 ч., че има проблем и трябва да отиде да го вземе от [населено място] в посока [населено място], тъй като са го спрели полицаи, искали са да му правят проби, а той съответно е искал да му направят кръвна проба, били му взели документите и съответно е трябвало да го закара до ВМА за кръв. Свидетелят твърди, че е отишъл при него след около 40 - 50 мин., тъй като е пътувал от ж.к. Л.. След това В. К. В. е бил принуден да премести мотора, защото, там, където са го били спрели и са му взели номерата на мотора, не е можело да остане, тъй като моторът е нов. Свидетелят твърди, че оспорващият го е избутал до бензиностанция на Л., за да го остави на светло. След това са се намерили и И. Г. С. го е закарал до ВМА, оставил го е пред болницата и е останал да го чака, след което В. К. В. е слязъл и му е казал, че са отказали

да му вземат кръвна проба, тъй като е изтекъл срокът, който му е бил определен за даване на кръв. Посочва, че бензиностанцията, от която го е взел, не е близо до Военна болница, а е по-близо до [населено място]. В съдебното заседания свидетелят изразява предположения, че може би това е била причината, че са изпуснали срока за даване на кръв, защото е много голямо разстоянието от самата бензиностанция до Военна болница. Твърди, че познава В. К. В. много добре, сочи, че същият има деца, които всяка сутрин и вечер свидетелят кара на детска градина. Твърди, че във ВМА са отказали на В. К. В. да му вземат кръв, защото е изтекъл срокът, определен от полицаите. На място са искали да го тестват за наркотици, но той е отказал, което е напълно разбираемо заради фалшиво положителните тестове.
Съдът, след като анализира поотделно и в съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, приема за установено следното от фактическа страна:
Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5031952/15.06.2026 г. Същият е бил съставен от С. К. К., на длъжност младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ (ОПП) Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия В. К. В. за това, че на 15.06.2026 г. около 19:30 часа в област С., общ. Столична, [улица]/улица без име в [населено място] управлява мотоциклет с рег. номер С., марка Априлия СР ГТ 200, лична собственост по [улица]с посока на движение от [населено място] към [населено място] и срещу номер 420 при извършена проверка отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство DrugTest 5000, с номер ARRN-0009 в 20:35ч. на 15.06.2026 г. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0179264, придружен със седем броя холограмни стикери, връчени на водача за МБАЛ „ВМА“. Лицето е тествано за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с фабричен номер ARDM – 0208, като уредът е отчел 0.00 промила алкохол в издишания от водача въздух проба номер 6453, извършена в 20:33 ч. на 15.06.2026 г. Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ и т. 2а, б. „б“ от ЗДвП са издадени оспорените заповеди – ЗППАМ № GPAM - 11206 от 15.06.2026 г. и ЗППАМ № GPAM - 11207 от 15.06.2026 г., с които на оспорващия В. К. В. са наложени принудителни административни мерки (ПАМ) „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца“ и „Прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Като мотиви за издаване на заповедите изрично е посочен отказът на В. К. В. да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества. Заповедите са връчени на оспорващия на 15.06.2026 г. видно от отбелязване върху същите. Жалбата е подадена в Административен съд – София град на 24.06.2026 г. с вх. № 22124 от 24.06.2026 г.
Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:
Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.
Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:
Принудителната административна мярка (ПАМ) е форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност тя е акт на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъде подчинена на принципа на законност както по

отношение на издаването й, така и по отношение на изпълнението й. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. “а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорените заповеди са издадени от овластен с правомощията за издаването им орган въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП) със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорените заповеди са издадени от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 2 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Съдът намира, противно на доводите на оспорващия, че при издаване на заповедите не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актовете са постановени в писмена форма и съдържат всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ и т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ и т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. В оспорените заповеди се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорените заповеди, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираните нарушения със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. Словесното описание на нарушението в АУАН и в

оспорените заповеди ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесните ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедите става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. Не е налице неяснота в оспорените актове и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от жалбоподателя, заради което се налагат съответните два броя ПАМ. В описанието на нарушението в оспорените ПАМ ясно е посочена датата на извършване на нарушението – 15.06.2026 г. 20:35 часа. Въпросната дата се установява по категоричен начин и от съдържанието на приложените по преписката документи, както и от самия АУАН. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че оспорените заповеди са издадени при съществени процесуални нарушения. Във връзка с горното съдът намира, че процесните заповеди са в изискуемата писмена форма, като съдържат фактически и правни основания за тяхното издаване. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорените заповеди са действителни индивидуални административни актове.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалваните административни актове обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в актовете) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за тяхното издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваните административни актове са издадени в съответствие с материалния закон. Правните основания, на които са издадени оспорените заповеди, са разпоредбите на чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. “б“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година; действието на принудителната административна мярка се прекратява, когато превозното средство е конфискувано или отнето в полза на държавата. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 15.06.2026 г. по ул. Б. шосе с посока на движение от [населено място] към [населено място] оспорващият управлява мотоциклет с рег. номер С., марка Априлия СР ГТ 200, лична собственост и срещу номер 420 при извършена проверка отказва да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство DrugTest 5000, с номер ARRN-0009. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 0179264, придружен със седем броя

холограмни стикери връчени на водача за МБАЛ „ВМА“. В случая мерките са приложени по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място е отказал да бъде проверен с техническо средство DrugTest 5000, с номер ARRN-0009 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ и т. 2а, б. "б" от ЗДвП, т. е. административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза.

По делото се установи по безспорен начин, че оспорващият на посочените в АУАН дата, място и час и при описаните обстоятелства, в качеството водач на МПС, е отказал да бъде проверен с техническо средство DrugTest 5000, с номер ARRN-0009 за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. По делото не е предмет на спор, че на посочените в оспорените ЗППАМ дата и място В. К. В. е управлявал мотоциклета, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал, като при проверка същият е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство DrugTest 5000, с номер ARRN-0009. Релевантен е фактът, че В. К. В. е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка, в хода на която същият е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. При тези данни съдът приема, че предприетите от полицейските служители опити за извършване на проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози са своевременни и законосъобразни. По делото не се спори, че оспорващият е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство DrugTest 5000, с номер ARRN-0009, а това се установява и от приложените по делото докладна записка и талон за изследване, както и от свидетелските показания в съдебното заседание. По делото се установява, че на оспорващия е издаден Талон за изследване № 0179264, връчен на лицето на 15.06.2026 г. в 21:24 часа. При така установената фактическа обстановка съдът намира, че посочените в нормите материалноправни предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. “б“ от ЗДвП са били налице към момента на налагане на ПАМ. Нормите на чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. “б“от ЗДвП предвиждат няколко алтернативни хипотези, като наличието на само ена от тях е достатъчна, за да бъде изпълнено условието за налагане на посочените ПАМ. Разпоредбите на чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. “б“ от ЗДвП съдържат отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мерки от вида на процесните. Употребата на съюза „или“ при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесните.

Нещо повече, в конкретния случай се установява, че жалбоподателят не само е отказал да бъде тестван по време на извършена проверка, но и че не е изпълнил даденото му предписание за вземане на кръвна проба за лабораторно изследване, с оглед на което следва да се приеме, че заповедите са издадени при наличие на посочените по-горе материалноправни предпоставки, предвидени в чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. “б“ от ЗДвП. Установява се от събраните доказателства, че В. К. В. е посетил ВМА – С., но е отказал да му бъдат взети проби и издаденият му талон за изследване и стикери са му върнати. Това обстоятелство е надлежно удостоверено по реда на чл. 15, ал. 7 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. По делото е приет Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от ВМА С. - Токсикология, в който е отбелязано, че на В.

К. В. не са взети проби, като причина е посочено, че лицето отказва да даде проби, като жалбоподателят с подписа си на същия протокол е удостоверил, че отказва да се подложи на изследване. Съдът не кредитира показанията на свидетеля в тази част, тъй като, независимо, че посочва, че е придружил жалбоподателя до ВМА, не е присъствал при контакта с медицинския персонал. Сведенията му за причината да не бъде взета кръвна проба възпроизвеждат съобщеното от жалбоподателя, което е в противоречие с останалите събрани по делото доказателства. Просроченото явяване, отказът на лечебното заведение и отказът на изследваното лице са различни обстоятелства с различни правни последици и не могат да бъдат отъждествявани. В настоящият случай видно от горепосочения протокол на жалбоподателя не е отказано да бъде изследван въпреки просрочването на срока за извършване на медицинското изследване, а същият е отказал да му бъдат взети проби. В този смисъл ирелевантно се явява възражението на жалбоподателя относно определения му кратък срок за явяване във ВМА. Без значение за законосъобразността на заповедта са и изтъкнатите от жалбоподателя причини за забавянето. Съображения за непреодолими пречки от подобно естество биха могли да бъдат взети предвид, ако лицето се бе явило за изследване със съответното закъснение и му бе отказано изследване на това основание. В конкретния случай, обаче, доказателства, че на лицето е отказана проба, не са налице, в настоящия случай се установява, че оспорващият самоволно се е отклонил от възможността да му бъде направено медицинско изследване, като е отказал да му бъдат взети проби. Едновременно с това, жалбоподателят, след като е отказал тест за наркотични вещества и е поискал да даде кръвни изследвания, е бил длъжен да положи необходимата грижа да се яви навреме и да даде проби, за да докаже, че не е употребил същите.
В настоящия случай безспорно е установено по делото, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с тест за наркотични вещества и е отказал даване на кръвна проба, поради което съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваните заповеди. Административната принуда, наложена с оспорените заповеди, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителните мерки. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да ги наложи. Въведената от законодателя възможност да се налагат ПАМ като процесните цели да мотивира водачите да бъдат тествани вместо да отказват тест без последици. В случая жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с тест за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози и не е дал кръвна проба съгласно указанията на контролния орган, поради което налагането на ПАМ е в съответствие с целта на закона. Засягането с оспорените заповеди на правата на оспорващия е счетено от законодателя като съразмерно и съответно на преследваната легитимна цел - осигуряване безопасността на движението по пътищата. Целта на приложените ПАМ е превантивен характер – да се осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тези мерки не съставляват административно наказание. В случая с прилагането на принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП е постигната целта на административната принуда, като не са ограничени правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадените заповеди са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същите са постановени в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложените принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „б“ и по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП си поставят и постигат законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен

и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В рамките на оперативната си самостоятелност издателят на заповедите е определил срока на ПАМ съобразно предвидените в закона срокове. Определеният със ЗППАМ № GPAM-11206/15.06.2026 г. срок е в рамките на нормативноустановения - 18 месеца, по заповед № GPAM-11207/15.06.2026 г. прекратяването на регистрацията е за шест месеца, което съответства на долната граница на определения законов диапазон. Оспорваните заповеди са издадени при спазване принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорените заповеди са издадени при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения посредством процесните принудителни административни мерки.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадени от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесните заповеди са законосъобразни актове, а жалбата против тях се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер от 102,26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. В., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 1, подадена чрез адв. И. Ю., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, офис 12, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № GPAM - 11206 от 15.06.2026 г. и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП № GPAM - 11207 от 15.06.2026 г., издадени от С. К. К., на длъжност младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с които на В. К. В. са наложени принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, б. „б“ и чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца и прекратяване регистрацията на ППС на собственик, който управлява МПС и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване

на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози за срок от 6 месеца.
ОСЪЖДА В. К. В., с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 1 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: